

Bibel OCH BEKÄNNELSE

Nr 3 2024 – ÅRGÅNG 38. LUTHERSKA BEKÄNNELSEKYRKANS TIDNING

FOTO NORA LUNDGREN

Ungdomar vid lägerelden på Hjälmgården.

BIBEL OCH BEKÄNNELSE

Tidning för Lutherska Bekännelsekyrkan i Sverige.
Utkommer med 4 nummer om året.

Redaktör: Ingvar Adriansson.
e-mail: ingvar.adriansson@gmail.com

Redaktionssekreterare: Birgitta Erlandsson,
e-mail: bordinerlandsson@gmail.com
I gemensam nordisk redaktion även Kjell Petter Bakken (layout), Tor Jakob Welde (Norge); Hans Ahlskog, Ola Österbacka (Finland).

Redaktionens adress och expedition:

Bibel och Bekännelse, c/o Adriansson,
Släntvägen 10, 33135 Värnamo,

Internet: www.bekannelse.se

**Prenumerationsavgift 180 kr per år
och gåvor till tidningen:** LBKs bankgiro 306-7345. Från utlandet: IBAN: SE 07 9500 0099 6042 0227 3365. BIC: NDEASESS.
Ange "pren." resp. "gåva till BoB" samt namn och adress.

Överföring till LBK 9960 4202273365.
Swish 1232643161.

LUTHERSKA BEKÄNNELSEKYRKAN (LBK)

Vi tror att Gud har skänkt hela världen glädjebudskapet om den försoning som skett i Kristus. Vi tror att Jesus Kristus till sin natur är sann Gud, att han har blivit människa för vår skull, levt ett syndfritt liv, lidit och dött i vårt ställe och uppstått från de döda.

Genom tron tar vi emot denna försoning, får förlåtelse för våra synder och har löfte om evigt liv tillsammans med Gud. Syftet med vår kyrkas existens är att föra vidare detta glädjebudskap, och att samlas kring predikan, dop och nattvard för att växa i den tro vi fått av Gud.

Vår tro har en enda grundval, nämligen det Ord som Gud har gett oss i Gamla och Nya testamentets heliga skrifter. Det är Gud själv som har inspirerat de mänskliga författarna till Bibels 66 böcker, och därför ska dessa skrifter inte förstås som mänskliga produkter utan som Guds eget ord. Bibels ord är den enda normen för sann kristen lära.

Vi bekänner oss till de lutherska bekännelseskriterierna samlade i Konkordieboken från år 1580, eftersom vi funnit att de helt överensstämmer med vår församlings enda grundval: Bibeln.

Vår tro är inte ny, utan har funnits i alla tider, där människor har tagit till sig Guds ord och rättat sig efter det. Eftersom vi har förstått att vi är stora syndare inför Gud behöver vi Guds ords rena och klara undervisning, där förlåtelse och upprättelse skänks åt oss genom förkunnelsen av Jesu försoningsverk.

Vi delar tro och kyrkogemenskap med KELK, den Konfessionella evangelisk-lutherska konferensen, som består av mer än 20 kyrkor runtom i världen. Tillsammans är vi omkring en halv miljon kristna i denna internationella gemenskap, och det är vår önskan att allt fler ska dela vår gemenskap, där Frälsaren Jesus och syndernas förlåtelse alltid står i centrum.

Referat från Lutherska Bekännelsekyrkans bildande 1974

Tidningen Lutherskt Sändebrev berättar:

Vid en konferens i Uppsala den 6–8 september med representanter för de ev.-luth. församlingarna i Uppsala, Yxenhult och Landskrona har Lutherska Bekännelsekyrkan i Sverige konstituerats.

På fredagskvällen hölls predikan av Per Jonsson och Sten Johansson. Den förra läste Rom. 5:1–11 och den senare Gal. 4:21–31... Efter morgonbön på lördagen, varvid Per Jonsson läste Apg. 4:32–33 och påvisade hur man i församlingen i Jerusalem var ett i tro, lära och bekännelse samt ej tolererade några villolärare, hölls två grundliga föreläsningar av Seth Erlandsson och Sten Johansson över ämnet: Varför behövs en luthersk bekännelsekyrka? Båda grundade framställningen på talrika bibelspråk... Så kom det stora ögonblicket då den för konferensförhandlingarna valde ordföranden hade att ställa frågan:

Beslutar närvarande medlemmar av de ev.-luth. S:t Matteus, Vår Frälsares och S:t Johannes församlingar att i den treenige Gudens, Faderns och Sonens och den Helige Andes namn konstituera en kyrka benämnd Lutherska bekännelsekyrkan i Sverige?

Sedan alla svarat ja antogs kyrkans *grunddokument*... Efter tack till Gud sjöngs ur Till Lammets lov nr 818:1–3, lutherpsalmen *Gud vår Fader, ståt oss bi*... En efter en trädde medlemmarna fram och satte sina namn under grunddokumentet... Förhandlingarna fortsatte sedan med bl.a. val. En interimstyrelse utsågs, vilken efter konstitueringen fick följande utseende:

Ordförande: Per Jonsson.

Vice ordförande: Seth Erlandsson

Sekreterare: Sten Johansson

Vice sekreterare: Gunnar Åkerström

Kassör: Arne Svensson

Lördageftermiddagens nattvardsgång blev en stor högtid. Den inleddes med Johann Francks jublande psalm: *Smycka dig med fröjd i Herren*. Skrifttalet hölls av Seth Erlandsson, och han biträdades vid altaret av Sten Johansson...

Lördagskvällen anordnades ett samkväm, varvid förekom både tal och sång... Minnesord ur Skriften gavs av C.A. Åkerström, Erland Pettersson, Martin Pettersson och Ruben Christiansson, vilken underströk att Jesu lärjungar måste lida förföljelse. Bröderna Björkman sjöng, och även mycken gemensam sång ur Till Lammets lov förekom.

Vid söndagens högmässa predikade kyrkoherden i S:t Matteus församling, Sten Johansson, över högmässotexten, och vid eftermiddagens möte läste Alvar Svensson ur Dav. psalm 18 och Arne Svensson Rom. 7:1–6. Må vi bedja för den späda och ömtåliga planteringen, Lutherska bekännelsekyrkan i Sverige!

*O starkhets Ande, led din hjord
och låt ditt helga dyra ord
i allas hjärtan skriva.*

*Ur våra hjärtans mörka hus
din rena läras klara ljus
skall syndens moln fördriva.*

Led, stöd

och föd

fären alla.

Värdes kalla

från sin villa

dem som himlaarv förspilla.

Vi upprätthåller Guds lag genom tro – genom att förtrösta på Jesu rättfärdighet

Men nu har det uppenbarats en rättfärdighet från Gud utan lag, en som lagen och profeterna vittnar om, en rättfärdighet från Gud genom tro på Jesus Kristus för alla som tror. Här finns ingen skillnad. Alla har syndat och saknar härligheten från Gud, och de förklaras rättfärdiga som en gåva, av hans nåd, därför att de är friköpta av Kristus Jesus. Honom har Gud ställt fram som en nådastol genom tron på hans blod. Så ville han visa sin rättfärdighet, eftersom han i sitt tålmod hade lämnat de tidigare begångna synderna ostraffade. I den tid som nu är ville han visa sin rättfärdighet: att han både är rättfärdig och förklarar den rättfärdig som tror på Jesus.

Vad kan vi då berömma oss av? Beröm är uteslutet. Genom vilken lag? Gärningarnas? Nej, genom trons lag. Vi hävdar nämligen att människan förklaras rättfärdig genom tro, utan laggärningar. Eller är Gud bara judarnas Gud? Är han inte också hedningarnas? Jo, också hedningarnas, lika sant som att Gud är en, han som förklarar den omskurne rättfärdig av tro och den oomskurte genom tron. Upphäver vi då lagen genom tron? Verkligen inte! Vi upprätthåller lagen (Rom 3:21-31).

Kära friköpta medkristna i Kristus Jesus, han som inte kom för att upphäva lagen utan fullborda den för er och alla syndare!

De som predikar evangeliet kan ibland få kritik för att de predikar för lite lag. När vi lyssnar till Jesu bergspredikan får vi höra hur mycket Gud kräver i sin lag. Synder som att vara arg på sin nästa utan anledning och att an-

Glenn Obenberger.

vända fula skällsord om andra likställer han med mord. Jesus kräver också av oss att om vi har orsakat att någon känner sig illa behandlad av oss, då ska vi försöka komma överens och försonas med honom (Matt 5:21-24).

Men det är nog så att de som klagar över för lite lag egentligen inte vill ha en förkunnelse av lagen som träffar dem själva i hjärtat utan snarare en som visar på *andras* synder, andra som kan behöva bättra sig. Låt dig inte luras av detta vanliga trick från Satan. En rätt och god förkunnelse av lagen **är** något som kommer som ett resultat av en rätt *evangelieförkunnelse*. *Vi upprätthåller Guds lag genom att förlita oss på Jesu rättfärdighet* (se Rom 3:31).

I

Det är mycket vanligt att tänka att man måste satsa allt på att följa Guds lag om man ska klara av att

bli rättfärdig i Guds ögon. Men det är omöjligt för en syndig människa att lyckas med det. Paulus frågar i 1 Korintierbrevet: *Vet ni inte att orättfärdiga inte ska få ärva Guds rike?* (6:9). Halvgoda, ofullkomliga rättfärdighetsgärningar kan aldrig uppväga en människas ställning som en orättfärdig syndare. Att börja om med att uppföra sig rätt från och med i morgon upphäver ju inte det orätta man gjort tidigare.

Detta stöds av inledningen i vår text, där Paulus skriver: *Nu har det uppenbarats en rättfärdighet från Gud utan lag . . . en rättfärdighet från Gud genom tro på Jesus Kristus för alla som tror*. Detta är den enda rättfärdighet som duger för att bli insläppt i Guds himmel, en rättfärdighet som vida överträffar de skriftlärdas och fariseernas (Matt 5:20). Dessa var ju kända för att vara mycket rättfärdiga till det yttre, men *det* räckte inte alls för att kvalificera sig för himlen. Fullkomlig rättfärdighet i tankar, ord och gärningar under hela livet krävs av oss alla.

Strax före vår text säger Paulus: *Men vi vet att allt som lagen säger är riktat till dem som står under lagen, för att varje mun ska tystas och hela världen stå skyldig inför Gud. Ingen människa förklaras rättfärdig inför honom genom laggärningar. Vad som ges genom lagen är insikt om synd*. Avhålls inte din mun från att komma med ursäkter när du hör Jesus förbjuda förolämpningar? Och försöker du försonas med din motpart, även om du tycker att det är han som har felat mot dig?

Med bara en *yttlig* betraktelse

av förbudet mot att ”döda” och en oförsonlig, hatisk attityd lyckas en syndare vanligtvis smyga sig undan, i tron att han kan komma förbi dessa krav. Men när vi inser vad Guds lag *faktiskt* kräver av oss, att den också gäller hjärta, tankar och sinne, då täpper den fullständigt till munnen på oss. Då blir det tydligt för oss att vi har status som ”orättfärdiga”, som syndare.

När vi hör lagen på detta sätt måste vi inse att vi inte kan skjuta sanningen i den kända bibelversen åt sidan: *Alla har syndat och saknar härligheten från Gud.*

Om jag skulle fråga gudstjänstdeltagarna som är angelägna att leva rätt enligt Guds heliga lag: ”Hur många av er har levt rättfärdigt och tillräckligt bra för Gud i himlen?” - då tror jag att ingen skulle räcka upp handen. Många skulle nog böja ner huvudet och titta i golvet.

Men *att upprätthålla* lagen bland syndare är inte något som kan uppnås med hjälp av hotelser och fördömanden. Det bästa den sortens förkunnelse kan åstadkomma är att leda människor till den nivå av rättfärdighet som de forntida skriftlärda och fariseerna hade. Men genom sin bergspredikan har Jesus klargjort att det är helt otillräckligt. De skriftlärda och fariseerna kunde inte ändra sin ställning från ”orättfärdig” till ”rättfärdig” genom att till det yttre leva anständigt och gott. Och det kan inte vi heller.

II

Så var kan du och jag hitta den rättfärdighet som vi behöver om vi inte kan åstadkomma den själva? Jesu Kristi eviga rättfärdighet har han vunnit för *alla* syndare. Och de som tror på Jesus som Frälsa-

ren, de får ta emot som gåva en rättfärdighet som vida överträffar allt som den bästa och heligaste icke-troende person du känner kan skryta med.

Strax efter den välkända versen om din syndfullhet följer den andra sanningen, den om din rättfärdiggörelse: *Alla har syndat och saknar härligheten från Gud, och de förklaras rättfärdiga som en gåva, av hans nåd, därför att de är friköpta av Kristus Jesus.* Observera: Att bli rättfärdiggjord är att bli *förklarad* ”rättfärdig”.

I sitt brev till de kristna i Filippi gör Paulus det klart att vilka rättfärdiga gärningar han än personligen kan ha utfört, så räknar han det som *ingenting* ”för att vinna Kristus och bli funnen i honom” – inte med sin egen rättfärdighet, den som kommer av lagen, utan med ”den som kommer genom tron på Kristus, rättfärdigheten från Gud genom tron” (Fil 3:7-9).

I USA – och förmodligen även i Skandinavien – är det så i en rättegång att den åtalade är ”oskyldig tills motsatsen bevisats”. Åklagaren måste *bevisa* att den tilltalade är skyldig till ett brott, bevisa det ”bortom allt rimligt tvivel”. Det är verkligen en välsignelse här i världen att vi kan ha den rättigheten. Men inför Gud och hans domstol har du och jag förklarats rättfärdiga för Jesu skull. Han klär oss i sin eviga rättfärdighetsklädnad. Även om vår demoniske anklagare, den gamle djävulen, påpekar att vi har begått de och de synderna, är det ändå sant att Jesu offer på korset var en soning av straffet för *alla* våra synder, och vi förblir heliga och oskyldiga inför Guds domstol för evigt.

När vi nu förtröstar på denna gåva som är Jesu rättfärdighet, hans

heliga liv under lagen som han *ger* till oss och som vi äger genom tron, då finner Gud att vi upprätthåller och bekräftar lagen, bättre än någon farisé och skriftlörd någonsin gjort. Detta är Paulus slutsats: *Vi hävdar nämligen att människan förklaras rättfärdig genom tro, utan laggärningar... Upphäver vi då lagen genom tron? Verkligen inte! Vi upprätthåller lagen.*

Den icke-troende tror att om vi har fått förlåtelse för alla våra synder och fått gåvan av Jesu eviga rättfärdighet, då kan vi bara synda så mycket vi vill. Men en troende som inser vilken stor gåva detta är, gläder sig över Guds lag och vill leva i enlighet med den, till Guds ära och till gagn för sin nästa som Gud också har vunnit frälsning för precis som för oss.

Lev nu alla dagar i ditt liv i förtröstan på Jesu rättfärdighet som har getts åt dig för intet, av nåd allena. Då har du ingen anledning att förminska eller tona ner Guds lag, utan istället har du en fullkomlig drivkraft att bejaka och upprätthålla lagen i allt du gör, säger och tänker.

Detta är redan nu din status hos Gud för Jesu skull. Och sedan, på domens dag, ska Jesus vända sig till oss som är samlade på hans högra sida och kalla oss ”de rättfärdiga”! Det är inte att undra på att Herren låter sitt ansikte lysa över er, mina medkristna, som är heliga i Kristus. Ni betraktas verkligen som heliga och fullkomliga av Gud i himlen för Jesu skull! Amen.

Predikan i Avaldsnes sommaren 2024 av Glenn Obenberger, ordförande för den evangelisk-lutherska synoden (ELS), USA

Fortsätt tålmodigt att undervisa!

1 Tim 4:12–16:

Ingen får förakta dig för att du är ung, utan var ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, tro och renhet. Fortsätt att högläsa ur Skriften och att förmana och undervisa tills jag kommer. Försumma inte nådegåvan i dig, den som du fick genom profetord när de äldste lade händerna på dig. Tänk på detta, lev i detta så att alla kan se dina framsteg. Var noga med dig själv och din undervisning och håll troget ut med detta. När du gör det, frälsar du både dig själv och dem som lyssnar på dig.

För någon vecka sedan läste jag ett föredrag av Paul Prange från WELS med rubriken ”Things Are Not Always What They Seem” (Saker är inte alltid vad de verkar vara). I sitt föredrag lyfte han förtjänstfullt fram två olika perspektiv på den lutherska gudstjänsten: Beträktarens perspektiv och delta-garens.

Han konstaterade att våra lutherska gudstjänster för en betraktare

ser tråkiga och enkla ut, då man jämför med många andra samsamfundets gudstjänster. Dessutom är gudstjänster i våra skandinaviska länder ännu mera intetsägande för betraktaren, med tanke på hur få vi är i våra församlingar, att vi ofta saknar egna lämpliga kyrkobyggnader och ganska ofta har mager församlingssång.

Vi kommer till våra enkla samlingslokaler, ibland rätt stressade, vi sätter oss i bänkar eller stolsrader och böjer huvudet i en kort bön strax innan gudstjänsten börjar. Vi sjunger en psalm enstämigt, i bästa fall till orgel- eller pianoackompanjemang, vi böjer våra huvuden och läser en opersonlig syndabekännelse, samma som vi läst tusentals gånger innan och prästen uttalar några enkla ord av avlösning. Vi sjunger några psalmer, ber någon enkel bön och lyssnar till några läsningar ur Bibeln och rabblar en enkel trosbekännelse, innan prästen håller ett ganska monotont tal i 20–30 minuter. Efter en psalm kommer sedan en ganska lång kyr-

kobön, och om nattvard firas bjuds människorna att komma fram efter lite mera liturgiskt läsande eller sjungande av prästen och församlingen, och sen sänds människorna iväg igen efter en kort välsignelseakt och en psalm.

Det hela är över på en dryg timme och allt återgår till det normala igen. Vid en del sammankomster hålls det kyrkkaffe och kanske ett bibelstudium efteråt, som medför mera stillasittande och mera monotont tal, ofta av samma person som redan hållit låda i en timmes tid.

Inte heller är dopet eller nattvarden hos lutherska kristna några stora händelser för en betraktare. Efter några ord av förmaning och lite läsande ur Bibeln öses lite vatten på den som ska döpas, som tecknas med korstecken och välsignas, och så är det hela över. Inte heller är nattvarden något märkvärdigt för en betraktare. Folket kommer fram och knäböjer, får en liten torr brödbit och lite vin ur en gemensam bägare.

Jag såg härom dagen ett dop i en grekisk ortodox kyrka, där minst tio präster och diakoner var aktiva med olika uppgifter, med brinnande rökelse, ringande klockor och kör som mässade, i en kyrkobyggnad som var prydd till bristningsgränsen med guldornament och ikoner, tjugotal altaren och böneplatser till olika helgon med brinnande bönelys framför.

Eller när vi tänker på de stora massmötena som de evangelikala ordnar runt om i vår värld, dit tusentals eller tiotusentals samlas, där de sjunger lovsånger med händerna lyfta mot himlen i timmar innan de lyssnar till välpolerade tal av rockstjärnor till predikanter som vet hur man ska beröra människor, som slutligen kallas fram för förbön och helande.

Detta kan få oss att undra: har vi lutherska frikyrkor fortfarande en uppgift i den här världen? Borde vi anpassa oss och mera efterlikna de andra samfundet, som verkar ha mera driv i sin gudstjänst?

”Fortsätt du att föreläsa ur skrifterna” är enligt Paulus det enda som Timoteus ska ägna sig åt tills han kommer, hur än de andra predikar sig hesa om sina hjärtasaker eller vilka konster de uppvisar. När de kom samman, skulle de komma samman kring Ordet. I sitt andra brev till Timoteus upprepar Paulus med kraft det han sagt här innan (2 Tim 4:1–5):

Jag uppmanar dig allvarligt inför Gud och Kristus Jesus som ska döma levande och döda, inför hans uppenbarelse och hans rike: predika ordet, träd fram i tid och otid, tillrättavisa, varna och förmana med allt tålamod och all undervisning. Det ska

komma en tid då människor inte längre står ut med den sunda läran utan samlar åt sig mängder av lärare efter sina egna begär, så som det kliar i deras öron att få höra. De vägrar att lyssna till sanningen och vänder sig till myter. Men var du sund och förnuftig på alla sätt. Bär ditt lidande, utför en evangelists gärning och fullgör din tjänst.

Det är 50 år sedan bekännelsekyrkan bildades, 50 år som Guds ord har blivit predikat. En hel del människor har kommit och gått och många tvister har den genomlevt. Men Bekännelsekyrkan är inte unik, utan den är följd av att Guds ord har predikats rent och klart. När det tveggade svärdet är i bruk fördömer det synden och syndaren samtidigt som det avlöser och predikar det glada budskapet om syndernas förlåtelse för alla ångerfulla.

Vi lever fortfarande i samma verklighet som den som rådde på Pauli tid. Fortfarande är människorna mera villiga att lyssna till allt annat än Guds rena och klara ord. Men som Paulus inskräpte för Timoteus så har ordet en frälsande kraft. Det är det enda som ger våra odödliga själar ro och evigt liv.

David sjunger om det i en av sina många psalmer: *Bara hos Gud har min själ sin ro, från honom kommer min frälsning.* Det är sant ännu idag.

Guds ord är en kraft till frälsning, en kraft till frid och en kraft som föder oss på nytt. När vi samlas kring Guds ord ser det inte mycket ut för världen, men världen kan inte se eller förstå den gemenskap som de troende genom evangeliet i ordet och sakramenten har

med sin Gud och med de andra i församlingen. Genom Guds ord andas en troende tillsammans med sin Herre, från Guds ord flödar nåd och förlåtelse fram och otaliga löften utgår från Guds ord, som tron griper tag om och som bär den troende genom vardagen.

I dopet har den troende blivit född på nytt och ingått ett evigt förbund med Gud genom Frälsaren Jesus Kristus. Ett förbund som består i att synderna är förlätta och borttagna för alltid. Tack vare detta förbund är vi på riktigt Guds barn.

I nattvarden möter den troende sin Frälsare på det mest intima sätt, i en måltid där hon äter Jesu Kristi kropp och dricker hans blod, till syndernas förlåtelse, till ny kraft för den odödliga själen.

Saker är inte alltid som de verkar vara. Gud vare tack att han fortfarande kommer till oss i de små gemenskaperna där två eller tre kommer samman i Jesu namn. Alla förstår att det känns jobbigt att vara få och att dras med en sviktande medlemsskara, men löfena om Jesu närvaro gavs till den minsta gemenskapen, och där Jesus är närvarande med sitt ord bleknar allt annat och mister betydelse. *Fortsätt att högläsa ur Skriften och att förmana och undervisa tills jag kommer.* Det är inte bara en förmaning till Timoteus, utan en befallning från Herren själv till oss idag, för när vi gör det, frälser vi både oss själva och dem som lyssnar på oss. Amen.

David Åkerlund
(Morgonandakt på Hjälmgården
19/7 2024)

50
LBK
1974-2024
50 ÅR

JUBIBEUMSFIRANDE PÅ HJÄLMARGÅRDEN

TACKSAMHET ÄR DET FÖRSTA som kommer i mina tankar när jag tänker på 50-årsjubileet. Tacksam för den goda förkunnelsen. Fina gemensamma sånger och musiken till. Fantastiskt med alla musikanterna på blås- och stränginstrument! Flera körinslag och vacker solosång. Tacksam över att se den stora skaran barn och unga som togs hänsyn till med egna upplägg. Tacksam över att få möta kristna vänner jag har känt i många år, still going strong, men också saknad av dem som har flyttat till himlen och de som inte kunde vara med på grund av dålig hälsa eller ålderdom. Tacksam över att möta nya vänner, särskilt alla från andra länder som påminner mig om att vi är många fler än jag vanligtvis upplever.

Väldigt tacksam över att jag år 1978 fick grundlig undervisning av Seth Erlandsson och blev övertygad om att bryta med statskyrkan. Inte minst tacksam för att det samtidigt grundades en församling som stod för denna undervisning, på Avaldsnes bara några kilometer från mitt hem. Detta blev starka minnen för mig vid jubileet där flera trädde fram och berättade om när LBK grundades. Intressant att höra de olika historierna om hur enskilda hade upplevt det. All denna tacksamhet är ju riktad mot Jesus som har gett mig tron, fört mig in i LBK och låtit mig uppleva 50-årsjubileet.

Turid Welde

DET KÄNDES SOM ATT komma hem. Inte bara för att Sverige fortfarande är hemlandet för mig, utan för att min för-alltid familj var där. Gamla vänner och nya, men alla på väg mot samma mål—ett fortsatt liv efter döden tillsammans med vår Gud. Några av de jag hade i mitt liv för 50 år sedan är redan där med Gud, många är närmare målet. För alla yngre var konferensdagarna en chans att forma vänskaper för livet, och bortom detta liv, precis som det var för mig några år tillbaks i tiden.

När LBK grundades fick jag osannolika nya vänner. Madeleine Peterson bodde i Småland, Katarina Larsson i Norrland, och jag själv i Uppland. Made och Katarina blev mina stadiga vänner i tron. I de tidiga tonåren skrev vi otaliga brev, med snigelpost, och såg fram emot att träffas två gånger om året. Vi uppmuntrade varandra att hålla en modig bekännelse av vår kristna tro vid liv. (Det är möjligt att vi också skrev om pojkar i LBK...) 50 år senare bor vi vitt skilda åt, och våra liv har vi inte själva stakat ut – det gjorde vår kärleksfulle himmelske Fader. Dagarna vi fick vara tillsammans på Hjälmmargården tackar jag Gud för, och jag kan inte sluta förundra mig över hur Gud ger oss så stor glädje på vår väg här i livet genom vår familj i tron. Tid och rum kan inte göra slut på de nära vänskapsband som tron på Jesus skapar.

Sara (Erlandsson) Buelow

NÄR JAG FICK INBJUDAN att delta i LBKs 50-årsjubileum blev jag mycket glad. Det var första gången jag deltog i en sommarkonferens i Sverige, och det var en mycket speciell upplevelse. Jag var glad över att känna mig som en del av LBK. Jag träffade många som var glada och tacksamma till Gud för all välsignelse han gett dem under dessa 50 år.

Många bröder och systrar i Kristus som jag träffat tidigare men också många andra medlemmar i LBK var mycket välkomnande. Gästfriheten var lika god som vid de tillfällen jag bjudits in till Sverige för att delta i sommarkurser.

Det var spännande att lyssna till dem som var med från början och fortfarande är aktiva i kyrkan och som Herren har välsignat med hälsa så de kan fortsätta sprida evangeliet i Sverige. För mig, som kommer från ett ateistiskt land där tron i många år var förbjuden enligt lag och som nu har muslimsk dominans, är det lite märkligt att även ett mycket utvecklat land som Sverige hade sådana svårigheter som Seth & Birgitta, Gunilla, Sofie och Lilian berättade om från LBKs början. Men Gud har välsignat dem alla dessa år.

Det var väldigt speciellt för mig att tillbringa tid tillsammans med ungdomsgruppen, byta erfarenheter med varandra och dela Guds ord, sjunga och leka. Det gläder mig att se att LBK kommer att välsignas i framtiden

eftersom dessa ungdomar är mycket knutna till Guds ord.

Jag önskar LBK många fler år att sprida Guds ord i Sverige och att kyrkan ska växa till i flera församlingar. I Albanien är vi mycket tacksamma för gemenskapen med LBK där vi delar samma tro. Vi hoppas den relationen ska vara för evigt.

Med hälsningar och tack från alla medlemmar i kyrkan i Albanien!

Pastor Nikolla Bishka

FÖR OSS SOM BEFINNER OSS långt från de flesta av våra trossyskon är det en välsignelse att kunna ta del av undervisning och gudstjänster med hjälp av tekniken. Därför vill jag, när jag blivit ombedd att göra några reflexioner från "Österlandets" horisont, lyfta fram värdet av att följa med via nätet.

Eftersom resan från Vasa var lång – jag reste ytledes med tåg och båt – anlände jag till Hjälmgården först till lunch på torsdagen. Från tidig torsdag morgon tog jag del av inledningsmötet, och när jag satt på Centralstationen och väntade på tåget till Vingåker följde jag morgonandakten och det första föredraget. Sedan fick jag följa det andra föredraget under tågresan. Så jag var ifatt programmet redan när jag kom fram!

Att streamingen "blir kvar" på nätet så att man kan hänga på när man missat något har ett stort värde. Ett stort tack går till Kalle Birkenfjäll som med sin familj gjort det möjligt att gå

tillbaka till de värdefulla föredragen, andakterna och gudstjänsterna!

Ingalunda kan deltagande på nätet ändå kompensera upplevelsen att dela gemenskapen på ort och ställe. Jubileet gav många nya kontakter och fina samtal. Och att se de många barnen och ungdomarna väcker också stor glädje och tacksamhet över Guds nåd över oss.

Jag hoppas det kan bli flera möjligheter att träffas – om inte så ofta fysiskt så ser jag fram emot återseende hos Herren!

Ola Österbacka

"VI SES PÅ HJÄLMARGÅRDEN." Så fint det var att kunna säga det när vi åkte ifrån Ljungby, ifrån Vindeln, ifrån Piteå. Innan vi kom till Hjälmgården hade vi varit på bilresa hela vägen norrut till Haparanda. Vi hade träffat vänner och familj, varit på camping vid Höga Kusten och sightseeing i Stockholm. Och som en slags "efterrätt" skulle vi få vara med på årskonferensen med 180 anmälda deltagare. Det var elva år sedan sist.

För mig hörde årskonferensen med till sommarlovets när jag var liten. Markus har också goda minnen från en tid då studenter från ELFK var ivriga att få delta i LBKs sommarläger. För våra barn var det däremot inte så lätt att föreställa sig hur det skulle bli. "Vi känner ju ingen där." "Vänta och se," sa vi. "Det kommer att bli bra."

Och det blev det. Titta, där är ju

Fridolin! Honom var vi ju hemma hos för ett par veckor sedan. Och där var Ingvar. (Det var han som frågade "Wie heisst du?" efter gudstjänsten i Ljungby.) Och där var kusinerna som vi äntligen hade lärt känna i Norrland. Det dröjde inte länge förrän ungarna blev bekanta med ännu fler. Efter ett par dagar kommenterade vår yngste: "Det är ganska fint att ha vänner som man inte förstår!"

Vi vill rikta ett stort tack till alla som hade ansvar för barnen och ungdomarna under sommarlägret! Särskilt minnesvärt var det att uppleva när skaran av små och stora barn sjöng för full hals: "Här är jag, Gud! Herre, sänd mig!" Ungdomssamlingarna blev en god erfarenhet för våra äldsta barn. Det gör oss föräldrar så glada när vi ser att de också värdesätter denna internationella gemenskap som vi är en del av. Så privilegierade vi är som har så många vänner och kan känna oss hemma i flera länder!

Efter en 5000 km lång resa är vi tillbaka hemma i Leipzig och tänker med tacksamhet tillbaka på de många gudstjänsterna, de grundliga föredragen och de personliga samtalen vi fick vara en del av under dessa vackra somrardagar! Må Gud välsigna och bevara var och en! Om Han vill så ses vi igen på Hjälmgården – eller kanske i ett annat land!

Rakel och Markus Drechsler

Finska bekännelsekyrkan firade 20-årsjubileum

Den 1 september var medlemmar i den lilla systerkyrkan i Finland, *Suomen Luterilainen Tunnustuskirkko* (SLT), samlade på den natursköna gården Vaihmalan hovi i Lembois (det gamla svenska namnet på Lempäälä söder om Tammerfors). I augusti hade det gått 20 år sedan kyrkan registrerades officiellt som religionssamfund.

Kyrkans "ällderman", pastor emeritus Jukka Söderström, berättade om olika skeden i kyrkans historia, som sträcker sig tillbaka till 1970-talet. Tvåspråkiga medlemmar i den nu snart 100-åriga bekännelsekyrkan STLK (Suomen Tunnuksellinen Luterilainen Kirkko) blev inspirerade av Stiftelsen Biblicums och LBK:s tillkomst. De hade blivit uppgivna av det "inåtvärmande" klimatet i sin kyrka och fann ny glädje i evangeliet genom att lyssna på serien "Vad är kristendom?" och Biblicums kurser via c-kassetter. De besökte Uppsala och det ledde fram till att Jukka Söderström ordinerades till biträdande pastor i S:t Matteus församling 1981. Han höll gudstjänster på fem orter där församlingen hade medlemmar: Borgå, Karhula, Lahtis, Lembois och Åland. De flesta hölls i hem, utom i Borgå där man också samlades i offentlig lokal med annonsering.

91-årige Jukka Söderström berättade om kyrkans historia.

Festens höjdpunkt var högmässan som förrättades av kyrkans ledare Juhani Viitala. SLT sänder sina gudstjänster direkt via Skype.

När LBK splittrades uppstod behovet att organisera en egen kyrka med en församling. Det skedde 1988. Dess namn var då ELTK (på svenska: Evangelisk-lutherska bekännelsekyrkan). Kyrkan kallades som fullvärdig medlem i KELK vid det konstituerande mötet 1993 i Tyskland.

Genom en förunderlig Guds ledning fick man via WELS kontakt med den finska evangeliförningens missionär i Japan, pastor Juhani Viitala. Han var några år lärare i den evangeliska folkhögskolan i Karkku, men på grund av hans ärliga bekännelsestrohet avslutades hans tjänst 1996. Därefter studerade han ett år i seminariet i Mequon och blev 1999 insatt i predikoämbetet i ELTK. Kyrkan registrerades sedan som SLT år 2004. År 2009 ledde en serie lärosamtal till gemenskap med den nygrundade S:t Johannes ev-luth församling.

Den lilla kyrkan håller fast vid Jesu löfte (Luk 12:32): "Var inte rädd, du lilla hjord, för er Far har beslutat att ge er riket."

Ola Österbacka

Hälsningar kom från flera systerkyrkor, bl a svenska och norska LBK. Här följer utdrag ur en av dem:

"Men ni är ett utvalt släkte, ett kungligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk för att förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus" (1 Pet 2:9).

Både de konfessionella kyrkorna i Finland och Norge har ganska få medlemmar, och vi skulle önska att vi var många fler. Men det är inte det som är viktigt. När två eller tre är församlade i Jesu namn, är han själv mitt ibland oss, han som är församlingens huvud. Och där huvudet är, där finns också kroppen, kyrkan med stort K. Vare sig vi är fem, femtio eller femhundra människor samlade på en plats, kan vi, som det står i nattvardsliturgin: "förena våra röster" i den osynliga kyrkan och lovsjunga "Helig, helig, helig är Herren Sebaot".

Pastor Tor Jakob Welde,
Ordförande i LBK Norge

Hur kan föräldrar uppmuntra till tro hos vuxna barn som lämnat tron?

Några av mina vuxna barn har vikit av från Guds väg. Samhället har övertygat dem om att allt de fått lära sig är fel. Vilket råd kan du ge oss föräldrar som sörjer?

Jag minns att jag under uppväxten frågade min mor: "Vad önskar du dig till födelsedagen?" Hon svarade alltid samma sak: "Att alla mina barn fortsätter att vara nära sin Frälsare." Det var ett frustrerande svar för jag visste fortfarande inte vad jag skulle ge mamma till födelsedagen!

När jag blivit vuxen och fått egna barn att uppfostra inser jag mer och mer vilket fint svar det var. Det är det enda jag önskar också.

Men om du inte får den födelsedagspresenten?

Hur kan du vara glad och gå vidare?

Vad gör du? Du gråter. När Jona var sur för att Nineve vände sig mot Gud ställde Gud en retorisk fråga till honom: *Skulle då inte jag bry mig om Nineve, den stora staden?* (Jona 4:11). Innebörden av "bry mig om" är här "ha medlidande med" eller "gråta över". Om Gud gråter över dem som är långt borta från honom så har hans folk anledning att gråta. Guds medlidande med Jona ledde till att han lät honom hamna i magen på en stor fisk för att rädda honom. Hans medlidande med dig ledde honom till ett kors för att rädda dig. Ditt medlidande för dem du älskar får dig att göra allt du kan för att de ska vara nära Jesus. Gud gör det också.

Vad gör du? Du hämtar tröst i Guds ord. Ords 22:6 säger: *Vänj den unge vid den väg han ska vandra, så viker han inte av från*

den när han blir gammal. Ordspråk är principer, inte löften. Men du kan ändå hämta tröst i denna vers. Du ledde in dina barn på den väg de skulle gå när du bar fram dem till deras Frälsare i dopet. Dopet är inte en engångshändelse med engångskonsekvenser. Dopets vatten torkar inte ut och det gör inte heller de löften som Gud ger i dopet. Du övar dina barn i Guds ords sanningar och påminner dem ofta om deras Frälsare. Även om de går iväg som den förlorade sonen vet de fortfarande att Fadern älskar dem och ivrigt håller utkik efter dem i väntan på att de ska komma tillbaka.

Din glädje kommer av vetskapen att Jesus i himlen *ska torka alla tårar från dina ögon* (Upp 21:4). Du kanske gråter nu, men snart ska Jesus torka bort tårarna. Kom ihåg att dina barn är i Jesu händer, inte dina. *Mina får lyssnar till min röst... ingen kan rycka dem ur min Fars hand* (Joh 10:27-29).

Vad ska du därför göra? Släpp taget om din skuld. Jesus sa: *Den som förkastar er förkastar mig* (Luk 10:16). Alla föräldrar är ofullkomliga, men det är inte ditt fel när ett barn avvisar vad du lärt det. *Vi kämpar inte mot kött och blod, utan mot furstarna, mot världshärskarna här i mörkret och mot ondskans andemakter i himlarymderna* (Ef 6:12). Dina barn för en strid mot något som är vida kraftfullare än du. Det är bara Jesus som kan vinna dem tillbaka. Jesus har tagit bort all din skuld. Gläd dig i hans vila (Matt 11:28).

Hur vittnar du?

För det mesta finns det tre orsaker till att barn glider bort från Gud: att de fallit i en synd de inte vill

överge, påverkan av vetenskapliga påståenden som ifrågasätter Skriftens sanning eller likgiltighet. Vad det än är, kom ihåg dessa punkter när du konfronterar dina barn:

- Lyssna noga. Lyssna innan du hoppar in med Guds svar. Visa att du inte bara är angelägen att de ska bli frälsta utan också att du vill förstå vad de kämpar med.
- Visa sann förståelse. Vem kan säga att de inte har känt att deras hjärtan leder dem bort från Gud och hans sanning? Jeremia säger i 17:9: *Bedrägligare än allt annat är hjärtat, det är obotligt sjukt. Vem kan förstå det?*
- Ställ frågor: Fråga för att locka fram hur de tänker både för din egen förståelse och för att förmå dem att sätta ord på varför de tänker som de gör.
- Kom alltid tillbaka till Jesu kärlek som motivation. Du kanske behöver använda förnuftet för att försvara Bibeln och kristendomen om dina barn har blivit vilseledda av vissa vetenskapliga påståenden. Du kanske behöver tillämpa Matteus 18 om dina barn har blivit fast i en synd. Om de är likgiltiga kan du använda C S Lewis argument att Jesus antingen är en galning, en lögnare eller din Herre. Det enda du inte kan är att vara likgiltig för honom. Vad det än är, berätta för dina barn om Jesu kärlek. Det är det enda som kan förändra hjärtan. Hjälp dina barn att se att Jesus är deras Frälsare och Herre. På korset älskade Jesus dina barn in i döden och han vill endast det bästa för alla sina efterföljare.

Hur ofta ska du ta upp det?

Många välmenande kristna tänker: ”Jag tar inte upp det för jag vill inte bränna några broar” eller ”Jag vill inte stöta bort dem”. Skriften säger att det finns *en tid att tala och en tid att tala* (Pred 3:7). Att veta bästa tidpunkten att ta upp ämnet är inte alltid tydligt. Be om ett vist hjärta!

Med det sagt, tänk på att din ängslan kan vara djävulens knep att avhålla dig från att ta upp ämnet. Kom ihåg att det enda samtal djävulen inte vill att du ska ha är det som handlar om den kristna tron. Ibland väntar föräldrar på att det rätta tillfället ska komma. Om djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker vem han ska upp-

sluka, hur ofta tror du då att du ska få ett perfekt tillfälle? Inte ofta!

Du kanske är den bästa eller till och med den enda personen som på allvar kan tala med dina barn om den kristna tron. Gud har gett dig en förtroendefull relation till dina barn. De vet att du älskar dem även om du tar upp ett obehävt ämne. Jag klagade en gång för min svärfar om hur svårt det är att tillrättvisa barn eftersom deras ansiktsuttryck får dig att känna dig som ett odjur. Han sa: ”De kanske inte ser den kärlek som ligger bakom tillrättavisningen, men de vet att den som tillrättavisar dem älskar dem.” När du förstår hur viktigt samtalet är, är det värt risken att bränna bron.

Hur som helst, berätta för dina barn om Jesu kärlek. Det är det enda som kan ändra hjärtan.

Kom ihåg att ju mer du behöver peka på vad som är fel, dess mer behöver du peka på vad Jesus har gjort för dig. Låt evangeliet dominera, för det är Guds kraft att förändra hjärtan (Rom 1:16).

Till sist, kom ihåg Jesu löfte när du fortsätter att försöka vinna lärjungar till Jesus. *Se, jag är med er alla dagar* (Matt 28:20). Gud välsigne dig när du vittnar för dina barn. Du är aldrig ensam när du gör det.

*David Sharf
Forward in Christ 5 2023*

Monika – en inspiration för kristna föräldrar

Monika (ca 332-387 e Kr) var en kristen kvinna som växte upp i staden Tagaste på den nordafrikanska kusten, nutida Algeriet, då en del av romarriket. Som ung blev hon lite för glad i vin och utvecklade ett beroende, men klarade till slut av att bli fri från det. Arton år gammal blev hon bortgift med en man som hette Patricius. Han delade inte hennes kristna tro och visade sig vara ganska svår att leva med. Han tillät inte att deras tre barn skulle döpas. Monika gjorde ändå sitt bästa för att göra dem bekanta med Bibeln och Frälsaren och ge dem en kristen uppfostran. Hon var tålmodig och kärleksfull och bad innerligt till Gud för sin familj.

Det äldsta barnet hette Augustinus. Han var mycket begåvad och duktig i skolan. Föräldrarna var därför angelägna att han skulle få bra utbildning. När han var sjutton år reste han till storstaden Kartago (i våra dagars Tunisien) för att studera retorik. Men där började han föra ett utsvävande liv, blev far utanför äktenskapet och slöt sig till manikeismen, en religion som gjorde narr av Bibeln och kristendomen. Monika blev förtvivlad över sonens utveckling och grälade mycket med honom.

Vid den tiden blev hon också änka. Men då var det en stor tröst att hennes man före sin död blev troende och döpt. Hon hade bett

mycket om det. En tid senare, år 383, reste Augustinus vid omkring trettio års ålder till Milano i Italien, där han fick anställning som lärare i retorik. Monika var bekymrad över sonen och bestämde sig för att bosätta sig på samma ställe så att hon skulle kunna fortsätta påverka honom.

I Milano höll den berömde biskopen Ambrosius till (främst ihågkommen för julpsalmen ”Världens Frälsare kom här”). Monika var dagligen i kyrkan där hon bad till Gud för sin son och lyssnade på Ambrosius förkunnelse. Eftersom biskopen var vida känd för sin värtalighet började även Augustinus komma för att lyssna och lära sig talekonst. Den helige Ande verkade på hans hjärta så att han blev mer och mer gripen av själva budskapet. Efter tre år lät han döpa sig. Monika var väldigt lycklig.

Under en resa hem till Nordafrika året efter blev hon sjuk och dog i Ostia nära Rom. Augustinus var med henne vid dödsbädden. Han blev senare biskop i Hippo (i vår tids Algeriet) och blev en av den kristna kyrkans mest betydande teologer. I en av sina mest kända böcker, ”Bekännelser”, talar han med tacksamhet om sin mor som hade gråtit och bett så innerligt och uthålligt till Gud att han skulle bli omvänd.

Tor Jakob Welde

Bibelns berättelser och budskap – presenterat för barn

”För det kommande släktet förkunnar vi Herrens lov, hans makt och de under han gjort” (Ps 78:4).

I Bibeln finns många uppmaningar till föräldrar och andra vuxna att berätta för barnen om Guds underbara frälsningsverk genom Jesus. I Matteus 18:10 och 14 lägger Jesus barnen och deras frälsning på våra hjärtan: ”Se till att ni inte föraktar någon enda av **dessa små**. Jag säger er att deras änglar i himlen alltid ser min himmelske Fars ansikte.” Och ”På samma sätt är det inte er himmelske Fars vilja att någon enda av **dessa små** ska gå förlorad.”

Med dessa Jesu ord i åtanke lägger församlingar ner mycket tid på undervisning av barnen. Men hur blir lektionen eller barnsamlingen rolig och intressant för barnen så att de lättare tar till sig det livsviktiga budskapet? Ett modernt och genomarbetat läromedel kan bli till stor hjälp för dem som

fått ansvar för denna viktiga uppgift i församlingen.

En dag sa en kvinna i min församling: ”Den viktigaste barnundervisningen sker hemma vid köksbordet!” Men hur inspirerar vi föräldrar till andliga samtal med sina barn så att familjeandakten blir mer än läsning av en bibelberättelse och ”Gud som haver...”?

Stiftelsen Biblicums bokförlag är känt för att ge ut gedigen och bibeltrogen teologisk litteratur för vuxna. Nu tar förlaget ett steg för att även ge barn i olika åldrar tillgång till biblisk undervisning på deras nivå.

Kristus vårt Ljus är ett läromedel för barnundervisning från förskolan till konfirmationsåldern. Det är framtaget av Wisconsinssynoden och den svenska utgåvan är anpassad efter svenska förhållanden.

I höst lanseras en årgång med ”Bibelns berättelser” för barn i förskoleåldern och en årgång med ”Bibeln och jag” för barn 11-13 år. En årgång innehåller tre häften med 13 lektioner i varje. Den som börjar med det första av årgångens tre häften på hösten märker snart att urvalet av berättelser är anpassat efter kyrkoåret så att berättelserna om Jesu födelse, verksamhet, död och uppståndelse hamnar kring jul, fastan och påsk när barnen har en lektion i veckan.

”Bibelns berättelser” för förskolebarnen innehåller för varje lektion en åldersanpassad återgivning av en bibelberättelse, en liten uppgift för föräldrar och barn att göra tillsammans, en bön och en minnesvers.

”Bibeln och jag, bibelstudier för unga” passar för barn som är 11-13 år. På den här nivån läser barnen berättelserna direkt ur Bibeln och får hjälp att tillämpa budskapet på sina egna liv med hjälp av arbetsuppgifter och diskussionsfrågor. Minnesverserna består av bibelverser, psalmverser och avsnitt ur Luthers lilla katekes.

”Bibelns berättelser” och ”Bibeln och jag” kommer att innehålla tre årgångar var med tre häften per årgång när utgivningen är komplett.

För barn som är 7-8 år – miniorer – och 9-10 år – juniorer – planeras två årgångar med Bibelns historia: Gamla testamentet och Nya testamentet.

Lärohandledningar

Till varje berättelse finns en utförlig lärohandledning som är till stor hjälp för den som undervisar och föräldrar som vill hålla kreativa andakter runt köksbordet med sina barn. Den innehåller för varje lektion en genomgång och tillämpning av berättelsen samt förslag på samtal, pyssel, arbetsuppgifter och sånger anpassade efter barnens ålder.

Församlingar som köper ett lösenord till lärohandledningen, som endast finns digitalt, har rätt att skriva ut och dela den med församlingens lärare och föräldrar. Alla får tillgång till förslag på samtalsämnen, aktiviteter och pyssel och kan skriva ut arbetsblad och pysselblad till barnen.

Gunilla Hedkvist

Rika dagar bland berg och porlande bäckar

Lutherska Bekännelsekyrkans ungdomsgrupp, LBKung, har för andra gången haft fjällvandringsläger uppe i renens rike i Storulvån. Det blev fyra upplyftande dagar i Guds skapelse med mäktig natur, fjällbjörkar, berg, flacka landskap och porlande bäckar. Alla slog upp sina tält utanför fjällstationen och det blev en rejäl dagsvandring varje dag med lunch ute på fjället. På kvällen hjälptes ungdomarna åt att laga kvällsmat på fjällstationen och t.o.m. egenplockade kantareller rensades och stektes. Det kalla vädret hindrade inte någon från att bada och basta flitigt varje dag. Trots lång vandring umgicks och lektes det på kvällen och det hölls många fina andakter tillsammans med sång och musik. Även i allt det vackra blir man påmind om naturens utmanande förhållanden. När ett varmt hus är långt borta ser man tydligare hur varje dag beror på Guds nåd. Man lämnar med en ännu större uppskattning av alla förnödenheter man vanligtvis åtnjuter.

Adina Birkenfjäll

KONFIRMATION

Petrus Nordberg

Johannes Nordberg

Axel Bjuggren

Lutherska Bekännelsekyrkan i Stockholm 9 juni 2024

HEMMA HOS HERREN

Eivor Waljö

1/7 1947 – 12/8 2024

S:t Markus församling, Ljungby

Kyrkhelg i Ljungby 1-3 november

S:t Markus församling inbjuder än en gång till en kyrkhelg i samband med Alla helgons dag. Närmare upplysningar kommer på kyrkans hemsida.

EIVOR WALJÖ

har under många år troget tjänat Herren i det tysta. Tillsammans med sin syster Kerstin har hon bl a skött prenumerantlistorna för Bibel och Bekännelse och Biblicum, hjälpt till med distribution av tidningar och böcker och med glädje ställt upp så fort behov uppstått i församlingen. Vi minns Eivor med tacksamhet när hon nu har fått gå in i sin Herres glädje.

Bibel och Bekännelse söker en ny redaktionssekreterare efter Birgitta Erlandsson, som i flera decennier har gjort en gedigen insats. Är du en person som vill verka för spridning av evangeliet, som har god språkkänsla, är vän av ordning och gärna vill samarbeta med våra systerkyrkor? Då är det kanske just dig Herren vill använda! Eller tipsa oss om du känner någon som du vill rekommendera!

Ingvar Adriansson

Oöverstigliga hinder – för oss men inte för Jesus

*Timmen var redan sen när hans lärjungar kom fram till honom och sade: "Platsen här är ödslig och timmen är redan sen. Skicka iväg dem så att de kan gå till gårdarna och byarna häromkring och köpa sig något att äta." Men han svarade: "Ge ni dem att äta." De frågade honom: "Ska vi gå och köpa bröd för tvåhundra denarer och ge dem att äta?" Han sade till dem: "Hur många bröd har ni? Gå och se efter." De tog reda på det och sade: "Fem bröd och två fiskar."
(Mark 6:35-38)*

Det måste ha låtit som den tokigaste stridsplanen i krigshistorien. Jerikos ointagliga murar hindrade Israel att komma in i det utlovade landet. Då befallde Gud att armén skulle marschera runt staden, blåsa i sina trumpeter och ropa så högt de kunde. Men vad skulle en massa oväsen kunna uträtta mot dessa ogenomträngliga stenmurar?

Jag undrar om lärjungarna kanske kände sig lite som soldaterna i Josuas armé när de hörde Jesus uppmana dem att ge mat åt den enorma folkskara som samlats för att höra honom predika. Hur skulle de kunna ge mat åt fem tusen män förutom kvinnorna och barnen som var med? Det skulle kosta åtta månadslöner bara att köpa så mycket att alla kunde få en brödbit. Det Jesus bad dem göra verkade helt omöjligt.

Känns det ibland som om livet är fullt av oöverstigliga hinder? Vare sig det gäller problem på arbetsplatsen, psykisk ohälsa eller en brusten relation ställs vi ofta inför problem som ser ut att vara bortom vår förmåga att hantera. Men kan sådana svårigheter vara en dold möjlighet? Kan de vara ett tillfälle för oss att inse vår begränsning och svaghet och komma ihåg hur totalt beroende vi är av den Gud som ingenting är omöjligt för?

Vi kan stå ut med sådant som verkar vara oöverstigliga hinder i livet, för vi vet att vi har en Gud som gör det omöjliga. Han utgav sin ende Son för att rädda oss från synd, död och helvete och har lovat att han aldrig ska överge eller svika oss. Han försäkrar oss om att han låter allt samverka till det evigt bästa för sitt folk. Han ber oss gå livets utmaningar till mötes med tillförsikten att ingenting kan skilja oss från hans kärlek i Jesus Kristus.

Hur galet det än måste ha låtit fungerade Guds stridsplan för att övervinna Jerikos murar. Trumpeterna smattrade, soldaterna skrek och murarna störtade samman. Det som hade sett ut som ett oöverkomligt hinder var ingenting för den Gud som kan göra det som är omöjligt. Se det som tillfällen att misströsta om din egen förmåga när livet verkar skapa oöverstigliga hinder på din väg. Förtrösta i stället på den Gud som kan åstadkomma det omöjliga!

**Herre, du vet vilka hinder i min väg som verkar oöverstigliga för mig. Ge mig kraft att möta dem med förtröstan på din ständiga närvaro och makt som inte går att hindra.
Amen.**

Ur Meditations